

## Joakimfest 16. – Međunarodni pozorišni festival – Knjaževsko-srpski teatar

## GLAVNI PROGRAM / MAIN PROGRAM

## Upotreba čoveka

8.10 / 20:00 /

## Kao da kraj nije ni sasvim blizu

9.10 / 20:00 /

10.10 / 12:00, 14:00, 16:00, 18:00, 20:00

## Bludni dani kuratog Džonija

11.10 / 20:00 /

## Samo glas

12.10 / 20:00 /

## Naš magacin

13.10 / 20:00 /

## I konje ubijaju, zar ne

14.10 / 20:00 /

## Ako dugo gledaš u ponor

15.10 / 20:00 /

## PRATEĆI PROGRAM / SIDE PROGRAM

## PRVIH 15 GODINA

8. okt – 1. nov / Otvaranje u 19.30

Foaje Knjaževsko-srpskog teatra

Kulturni centar UMMUS

Postavka izložbe plakata sa prethodnih 15 izdanja Međunarodnog pozorišnog festivala Joakimfest (Joakiminterfest).

## POZORIŠTE, DIJALOG, SEĆANJE

9. okt / 12:00 / Knjaževsko-srpski teatar

Doprinos i značaj „malih izdavača“

u Srbiji – pozorište i drama

Radni sto – nezavisna mikroizdavačka kuća – Bojana

Denić, glavna i odgovorna urednica

Knjaževsko-srpski teatar – Izdavačka delatnost – Marko

Misirača, reditelj

14. okt / 12:00 / Knjaževsko-srpski teatar

## SEĆANJE NA PROF. DR DRAGANA KLAIČA (1950-2011)

## TIM FESTIVALA JOAKIMFEST / Joakimfest FESTIVAL TEAM MEMBERS

## Direktor festivala i Knjaževsko srpskog teatra /

Festival director and the Princely Serbian Theatre

## general manager:

Mladen Knežević

## Umetnička direktorka i selektorka 16. Joakimfesta /

Artistic director and curator of the 16th Joakimfest:

Branislava Ilić

## Organizacioni deo / Organization:

## Izvršni producent / Executive producer:

Mr Vojo Lučić

## Odnosi s javnošću, marketing /

## Public relations and marketing:

Jovana Perić

## Web administrator i arhiva festivala /

## Web administrator and festival archivist:

Zoran Miljković

## Tehnička koordinatorka / Technical coordinator:

Ana Kolbjanova

## Vizuelni identitet / Visual identity:

Branislava Ilić

Milena Vučković

## Plakat / Poster design:

Milena Vučković

## Katalog festivala / Festival catalog:

## Urednica kataloga / Catalog editor:

Branislava Ilić

## Dizajn i prelom / Design:

Milena Vučković

## Prevod / Translation:

Boris Tiosavljević (eng/sr)

Nela Bebler (slo/sr)

Marko Misirača (mk/sr)

Damjana Jovanović

## Prateći program / Side program:

Branislava Ilić

Marko Misirača

Marija Soldatović

## Bilten / Newsletter:

## Urednik / Editor:

Zoran Mišić

## Redakcija / Editorial staff:

Branislava Ilić, Marija Soldatović Divna Stojanov,

Isidora Milosavljević, Bojan Tasić

## Prelom / Prepress:

Aleksandar Đoković

## Foto i video / Photo and video:

Dragan Vučković

## Tehnička podrška / Technical support:

## Šef tehnike / Technical director:

Saša Đorđević

## Ekipe tehnike / Technical support team:

Vladan Brkić, Zoran Stevanović, Strahinja Đorđević,

Marija Vujičić, Nenad Miloradović, Nikola Manić,

Saša Radivojević, Ivan Filipović, Dobrica Andrić,

Zoran Jokanović

## Administrativno-pravni poslovi /

## Legal department:

Svetlana Borković, Nadica Ognjanović

## Računovodstveni poslovi /

## Accounting department:

Danijela Milenković, Snežana Nedeljković,

Danijela Stević, Snežana Ristić

## Domaćini trupa / Hosts of the troupes:

Sanja Matejić, Marija Rakočević

Čedomir Štajn, Bojan Ilić

Nikola Milojević, Ana Kolbjanova

## Biletarnica / Theatre box office:

Milica Đorđević

## Razvodnice / Ushers:

Milica Savić, Marija Peković

## Volonteri(ke) / Volunteers:

Ljiljana Božović, Jovana Marković

Bojana Krstović, Helena Arnaut

Petra Gavrilović

## BILTEN

Joakimfest 16 • broj 5 • 12. oktobar 2021.

## DAN ČETVRTI - „BLUDNI DANI KURATOG DŽONIJA“

## Potraga za ljubavi, samopotvrdama, razbijanju iluzija

Razgovor sa piscem romana *Bludni dani kuratog Džonija* Filipom Grujićem vodila Isidora Milosavljević

*Džonija doživljam kao narcisoidnog mitomana u potrazi za identitetom. Ko je, međutim, za tebe Džonija? Koliko sebe prepoznaješ u njemu, koliko je on reprezent generacije kojoj pripadaš, a koliko žanrovskog nasleđa coming-of-age senzibiliteta?*

Džoni je bez dileme roman nastao na jednom romantičarskom nasleđu, coming-of-age priča, bildungsroman, nazovimo ga kako god. Srž je, kao i kod svih romana sličnog kova, potraga za ljubavi, samopotvrdama, razbijanju iluzija. Smešno mi je sada da pričamo o Džoniju kao o reprezentu generacije, kada se sećam da sam se svojski trudio da mu dam sve odlike nekih predašnjih generacija – pominju se šeširi, vozovi, nigde se ne pominju telefoni, društvene mreže – ali možda je to upravo nešto generacijski, kako dečaci zamišljaju da su svi ti selindžerovski, fanteovski, dickensovski junaci izgledali i kako su se ponašali. Sa ove distance znam – Džoni ima nešto nostalglično u sebi, nešto neuhvatljivo, tragalački. Mislim da je upravo i u tome srž Džonija – u konstantnom traganju, u dečaćkom bezobrazluku, u jednoj neuhvatljivoj želji da se nešto nezaboravno desi. U tome je, izgleda, nekad i tragika.

*Napisao si roman koji je dramatisovao Dimitrije Kokanov. Kao pisac i dramaturg kakav odnos imaš prema Kokanovljevoj dramatisaciji? Da li si imao uvid u njegov rad i dramu koja nastaje od tvog romana? Da li si uopšte na neki način učestvovao u procesu?*

Mislim da je rediteljsko-dramaturški tandem Tomić-Kokanov jedan opasan dvojac koji može samo da raste, iako su trenutno zaista na jednom zavidnom nivou. Izuzetno sam zadovoljan kako su se ophodili prema mom romanu, vidi se da su voleli materijal na kojem su radili i što mi je najvažnije, nisu



pokušali od Džonija da naprave neki didaktički komad. Nisam se mešao u njihov rad, verovao sam im celim bičem i kad sam dobio prvu verziju dramatisacije iskreno sam se smejao. Rekao sam Mejdžoru – jebote Luka – ovo je bolje od romana. Luka mi je rekao da se slaže. Onda sam se malo smorio – zar je roman loš? Kad sam pogledao predstavu, a pogledao sam je tek na premijeri jer sam pre toga bio u Sarajevu, potvrdilo mi se ono što sam i mislio – nikom drugom ne bih radije dao da rade Džonija – ceo autorski tim, na čelu sa pomenutim dvojcem, uradio je fenomenalan posao na koji sam zaista ponosan i na kojem sam zahvalan.

*Uprkos tome što živimo u doba političke korektnosti, tvoji likovi to nisu, šta više, vrlo su nekorektni - i društveno i politički, a to osim komičkog efekta stvara i realističku uverljivost. Na koji način misliš da je moguće balansirati između nekorektnosti, realnosti i dobrog ukusa? Koji je tvoj stav o političkoj korektnosti?*

Klizava je to teritorija. S jedne strane, naravno da mislim sve najgore o političkoj korektnosti, pre svega jer je dosadna i ne pruža mogućnost za zabavu, a činjenica je, ljudi vole zabavu. Tako se stvaraju dela-pamfleti, stvaraju se podobne ličnosti za javni prostor, stvaraju se narativi koji ne dopuštaju da dobru budu loši i loši budu dobri – a u tome je ključ svega – u životu je to tako. Ne može delo da funkcioniše ako stalno moramo da se ograđujemo oko nečega. Zamisli da uvek postoje fusnote da se objasni da nekad stva-

ramo antiheroje i da moram u usta da im stavljam sve politički korektnne floskule da bi ispunio neke kvote. U tome zaista ne želim da učestvujem. S druge strane, postoji javni prostor, televizija, drugi mediji koji dopiru do šireg auditorijuma, u kojem u intervjuima treba jasno razložiti ljudima svoje stavove. Nekad je i potrebno biti politički korektan u određenim nastupima da bi se neki viši cilj ostvario. Tad progutaš svoj ponos i izbaciš par korektnih floskula, ali znaš zbog čega to radiš. Zato što imaš cilj. U umetničkim delima cilj je ipak malo drugačiji.

*S obzirom na to da imaš već nekoliko odigranih komada u Beogradu i Novom Sadu, da li si primetio razliku u tome kada na sceni čuješ svoje dramske rečenice i svoje prozne rečenice? Kako si doživeo svog junaka kada je postao dramski lik i, naročito, kakav je bio osećaj čuti Džonija na mađarskom?*

Primetio sam da mi lakše pada da čujem svoje prozne rečenice, zato što se u meni lome dve škole mišljenja – da li je dramski tekst literarno delo ili postoji jedino ukoliko se otelotvori na sceni? Znaš, kad napišem roman, to je to. Zna se šta je na sceni, oni izgovaraju nešto što postoji u svojim koricama, što ima ime i prezime autora, što se kupi u knjižari i uzima iz biblioteke. Kad predstava nastaje po drami, osećam se odgovornim za ceo produkt – šta ako moje dramsko delo ne korespondira na bini? Šta ako su rečenice pisane da bi se izgovorile zapravo ništa drugo do nabacanih slova koji kad se izgovore postaju isprazne? Stres je to, kažem ti. Što se tiče Džonija na mađarskom – za mene je mađarski uvek bio jedna slatka misterija. Čudan jezik, zaista, veoma uzbudljiv. Voleo bih da čujem Džonija na što više jezika. Ipak je on svetski putnik.

*(Isidora Milosavljević - apsolvantkinja na smeru dramaturgija, na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Najmlađa je dobitnica „Mihizove“ nagrade za dramski tekst.)*



INTERVJU SA REDITELJKOM JOVANOM TOMIĆ

## Miks nežnog i svedenog sa eksplozivnim, atraktivnim pop segmentima

Predstava Bludni dani Kuratog Džonija, rađena po romanu mladog novosadskog pisca Filipa Grujića, biće premijerno izvedena 28. juna na maloj sceni Novosadskog pozorišta.

Sezona je na izmaku, i kada bi svako pomislio da se stvari lagano „stišavaju“, u Novosadskom pozorištu probe uveliko traju. Radni proces je pred finalizacijom, a Kurati Džoni tek što nije započeo svoje putovanje. Tim povodom smo o romanu, naslovnom liku, radnoj atmosferi, te onome što je posebno uzbuđuje vezano za ovu predstavu, ali i generalno u teatarskom izrazu, razgovarali sa rediteljkom Jovanom Tomić.

*Novosadsko pozorište je poznato po brojnim saradnjama sa gostujućim umetnicima. Kako je došlo do saradnje sa njegovim ansambлом i kakvo je bilo tvoje putovanje kroz ovu predstavu?*

- Moj dijalog sa Novosadskim pozorištem je uspostavljen još pre par godina, kada je predstava „Lisistrata“ Narodnog pozorišta Subotica gostovala ovde. Tokom priprema za gostovanje predstave „Kretanje“ Bitefa, par godina kasnije, opet u Novosadskom pozorištu, započeli su konkretni pregovori oko izbora materijala i ostalih uslova. Kad pogledam sa ove distance, saradnja se očigledno dugo krčkala, ali mislim da je do realizacije došlo u pravom trenutku.

Na prvo čitanje romana Filipa Grujića, poželega sam da ga postavim na scenu. Postoje neki projekti, ideje koje čuvam za „idealne“ uslove, što znači da stepen kompromisa koji je neminovan tokom realizacije hoću da svedem na minimum. To su projekti koji su mi važni, intimno, i „Džoni“ je jedan takav slučaj. Prateći rad glumaca ovog pozorišta shvatila sam da ću biti srećna, odnosno počastvovala ako sa njima sprovedem ovu ideju.



foto Goran Srđanov

*Ko je zapravo Kurati Džoni?*

- Zavisu koga pitate i iz kog konteksta ga analizirate, lepota tog lika je što je za svakoga nešto drugo, jer ni sam ne zna ko je; to je tema predstave, odrastanje. Ako gledamo književnost, prepoznaćemo motive i, ili, atmosferu Roberta Cuka, možda Baala, mladog antiheroja svakako, kao kod Lagarsa u „Sam kraj sveta“, Keruaka... Ako bindžujemo Netflix, prepoznaćemo Džonija kao jednog od indi nadobudnih, duhovitih klinaca u „The end of the fucking world“, „Generation +“, spisak je dug. Filip Grujić kroz poetski realizam kreira „dete našeg doba“ – namerna je analogija sa fon Horvatom. Džoni nije toliko militantan, ali jeste predstavnik, glas jedne generacije. Za mene lično, Džoni je duhovit, hrabar, ranjiv, razmažen i pre svega, bezobrazan a toga nam danas baš fali.

*Kurati Džoni će prvi put biti „odeven u pozorišnu ruho“ i mnogi će ga upoznati upravo kroz ovu predstavu. Da li ti je postavka savremenih dela, stvaranje određene vrste prototipa i oblikovanje njihovih karaktera izazovnije od rada na klasičnim komadima?*

- Važno je baviti se materijalima koji nas se tiču, u širem društvenom kontekstu naravno, ali i intimno, privatno kopati po rupama koje nas muče, i kad ovo ovako pišem, stvarno rizikujem da upadnem u zamku mistifikacije kreativnog procesa, ali jesmo svi duboko u sebi prepuni tabua i limita i izmišljenih granica. Treba se uvek izbacivati iz zone komfora, pa je to već samo po sebi izazov. Svejedno je da li je projekat baziran na savremenom tekstu ili klasični, važno je samo da autori znaju zašto ga rade.

*Publika je imala priliku da u našem pozorištu, tokom prošle godine, pogleda tvoju predstavu Kretanje... Čini mi se da si na početku rada na predstavi Bludni dani Kuratog Džonija izrazila želju da radiš na maloj sceni. Koliko su ti intimnost prostora i bliskost publike i glumaca važni i u kojoj meri utiču na tvoj izraz?*

- Jako mi je inspirativno polje imerzivnog pozorišta, i pre „Kretanja“ bavila sam se istraživanjem komunikacije publike i glumaca u nekim drugim projektima. Bliskost i intimitet stvarno doživljavam kao neviđeno blago koje pozorište može da omogućiti, to je fantastičan izazov i za glumce i za reditelja i za publiku, u smislu kreiranja scenskog jezika i odabira sredstava, pa onda te prezentacije, jako je taktičan i krhki rad u toj formi, i to me trenutno najviše uzbuđuje. „Džoni“ je specifičan proces po tome što sam želela da vidim kako funkcioniše miks nežnog, intimnog, svedenog izraza sa eksplozivnim, ekspresivnim, pop atraktivnim segmentima – opet u



intimnom prostoru male scene. To je uslovalo i zanimljivu dinamiku glumačkog izraza, tako da, učestvovali smo svi zajedno u jednom uzbuđujućem procesu.

*Svedoci smo jednog, prema svim parametrima, specifičnog vremena. Ono je itekako uticalo na rad pozorišta...između ostalog i tako što je njegova delatnost prebačena u virtuelnu sferu. Kakvo je tvoje viđenje toga? Da li pozorište, ipak, zahteva živi prostor, realno vreme i interakciju glumaca i gledalaca?*

- Pandemija je unela baš mnogo hysterije u sve segmente naših života, što je i prirodno, to strah radi ljudima, ali ja iskreno nisam nikada pomislila da će pozorište prestati da postoji u ovom, izvornom obliku. Pratila sam neke zanimljive „virtuelne“ eksperimente, čak sam i gledala odlično raskladirane, „klasične“ pozorišne predstave i to mi je na primer bilo strašno dosadno. Pozorište je za trenutno kapitalističko ustrojstvo preskupa i potpuno neisplativa, nekorisna tvorevina a ipak preživljava. Tako da, čekamo neku veću katastrofu da ga uništi.

*Imaš uigran autorski tim pored sebe. Da li ti rad sa njima pruža određenu sigurnost?*

- Nijedan novi proces ne pruža sigurnost, ja osećam veliku odgovornost spram autorskog tima kao i spram glumaca i tehnike u pozorištu u kom radim. Moj autorski tim me inspiriše, radimo zajedno već dugi niz godina i zaista smo prošli brojne grozne i prelepe situacije, to nas je ujedinilo i zbližilo pa smo postali prijatelji i van poslovnog konteksta. Ta činjenica podiže ulogu, zato je odgovornost, obostrana, još veća, ali i lepota rada pripreme i realizacije projekta.

*Za kraj nam reci po čemu bi izdvojila rad sa ansambлом Novosadskog pozorišta? Šta je na tebe ostavilo najznačajniji utisak?*

- Ansambl Novosadskog pozorišta je dobro poznat svima po eksplozivnoj kolektivnoj i individualnoj energiji, disciplini u radu, kreativnosti i istraživanju u svim žanrovima, pa možemo reći i izvođačkim praksama, što znači da reditelj dolazi u kontekst svestan obrazovanja, informisanosti i bogatog iskustva ovog ansambla. Kada sam kolegama najavila svoj rad u ovom pozorištu, reagovali su sa: „Svaka čast“, u kontekstu – treba zaslužiti rad sa ovim glumcima. I to je istina. Sa takvim predznanjem sam došla, a lestvica je podignuta za još 100%. Od svih gore pomenutih komplimenata, zadivila me je, ponoviću, kreativnost, mašta svakog glumca pojedinačno a onda opet ta kolektivna, zajednička energija koja je moćna. Oni su i strogi, disciplinovani svako za sebe, ali očekuju isto za uzvrat, promišljaju stvari, širi kontekst i postavljaju pametna pitanja. Ovo je bio proces koji me je promenio i koji će biti hrana, uteha i motivacija sa željom da će se u budućnosti ponoviti saradnja.

(intervju sa rediteljkom Jovanom Tomić preuzet je sa sajta Novosadskog pozorišta (Újvidéki Színház) - <http://www.uvszhaz.com/sh/content/intervju-sa-rediteljkom-jovanom-tomic4%87>)

### Večeras na reperoar

12. 10 /20:00 / Knjaževsko-srpski teatar

Nina Plavanjac  
**SAMO GLAS**

Režija: Marjan Nećak (Марјан Неќак)  
Produkcija: Makedonsko narodno pozorište (Македонски народен театар) – Skoplje (Severna Makedonija)  
Trajanje: 78 minuta /bez pauze/  
Za publiku 16+

Muzika, scena i dizajn svetla: Marjan Nećak  
Prevod teksta: Zvezdana Angelovska  
Prevod songova: Elena Kitanovski  
Video: Marin Lukanović (М. Лукановиќ)  
Kostim: Nataša Pavličić (Н. Павлиќиќ)  
Dopunski snimci: Bigwavemaster1 i Happy Falcon Crew

Zahvaljujemo se: Ivo Kovačić (И. Ковачиќ), Ervin Santjago, Grem Hejtli i Andrei Koteles

Uloge: ONA - Zvezdana Angelovska  
ON - glas - Nikola Ristanovski  
Baletski igrač - Miroslav Mitrašinić (М.Митрашиновиќ)

Izvršni producent: Viktor Ruben  
Inspicijentkinja: Vukica Aleksandrova  
Suflerka: Zorica Blagoevska  
Dizajn plakata: Zoran Kardula  
Fotografije: Kire Galevski  
Šef tehnike: Gunter Kube  
Tehnički koordinator: Ivica Urdarević (И. Урдаревиќ)  
Svetlo: Igor Gjeorgijev (И. Ѓеорѓиев), Gorjan Temelkovski  
Ton: Aleksandar Petrovski, Aleksandar Arsić  
Video-operater: Dragan Angelovski  
Rekvizita: Sonja Krstevska  
Garderoba: Valentina Čonkova  
Šminka/frizura: Branka Pljačkovska, Monika Grkovska  
Manipulator: Vasko Bojadžiski  
Dekorateri: Vasil Meškovski, Pavle Kralevski, Savo Ivanovski, Martin Kitanovski, Husein Halili, Burhan Muaremi, Zekirija Alim

#### O PREDSTAVI:

Posle raskida sa partnerom, baletskim igračem, ONA, poznata i cenjena glumica postaje usamljena i zatvara se u svoj dom. Društvo joj pravi samo kućni ljubimac, pauk Tarantula, poklon bivšeg partnera. U očajnoj potrazi za ljubavlju i afirmacijom, preko interneta upoznaje Njega, naizgled savršenog muškarca, da bi ubrzo otkrila da je žrtva opsednutog manipulatora koji ucenama pokušava da uspostavi potpunu psihološku i emotivnu kontrolu nad njom. Kako sama autorka kaže, ovaj tekst je nastao iz razgovora i razmišljanja o usamljenosti i izolaciji. O projekcijama i toksičnim odnosima kojima se ljudi prepuštaju, u strahu od bolne usamljenosti, nedostatka ljubavi i totalne izolovanosti. Izolacija koju nam je nametnuta usled okolnosti s koronom, samo je pojačala već postojeću samoizolaciju usamljenih ljudi, punih strahova i očajničke potrebe za ljubavlju.

#### REDITELJ O PREDSTAVI:

Predstava počinje kao monodrama, da bi potom prerasla u komunikacijski muzički duo za muški i ženski glas, menjajući stilove izražavanja od dramskog, muzičkog, do savremene opserske interpretacije. Ova priča između dva partnera koji komuniciraju samo putem svojih glasova, bez telesnog kontakta, bez spoznaje i slike kako izgledaju, otvara različite mogućnosti u savremenom scenskom izrazu, a ipak koristi najstariji muzički instrument na svetu - ljudski glas.

#### REKLI SU O PREDSTAVI:

„Kompozitor i reditelj, Marjan Nećak, kao već potvrđen autor muzičkog teatra i ovog puta se upušta u novu muzičko-teatarsku istraživačku avanturu u kojoj muziku posmatra ne samo kao ravnopravni scenski element, već upravo muzikom gradi i definiše dramsku strukturu, čime usloznljava i produbljuje scenska značenja. Samo glas je inventivan istraživački teatarski projekat sa fluidnim prelazima iz scene u scenu i mnoštvom scenskih znakova. Ovo je predstava akustične semantike koja je retka u našoj teatarskoj praksi“. Todor Kuzmanov

